

חדרה בי ההכרה הנוראה: המשטר

על המיטה. חלפו כמה דקות עד שנשמע הצלצול הראשון בדלת. פתחתי אותה וראיתי כמה מחברי למערכת. הם החלו לשאול שאלות. לא עניתי מלה. אמרתי שקודם כל אני חייב לראות את שולה. אינני זוכר מה התרחש אחר כך. כל הזמן נהרו אנשים לתוך הבית — הורי, קרובי, ידידים שונים — כולם לחצו ידיים ונישקו אותי. אני זוכר רק שכל הזמן שאלתי: "איפה שולה?" חששתי פן קרה גם לה משהו.

ראיתי גם שבאר שטר במדים ושטר לבוש אזרחי, שאמרו לי: "בוא איתנו מיד, מר קנר רוצה לראותך". אמרתי שיתנו לי שהות לראות קודם את אשתי. בינתיים הגיע גם אורי אבנרי לדירה. מכיוון שהשטרים לחצו עלי שאמרה, ואשתי לא הופיעה, החלטתי להתייעץ עם אבנרי. נכנסנו לחדר המיטות ושם גוללתי בפניו בקיצור מרץ מה התרחש עמי כללית. לא נכנסתי לפרטי פרטים. כל הזמן נפתחה הדלת ואנשים חדשים באו והפריעו את שיחתנו. לבסוף באה גם שולה, אשתי. ראיתי שהיא פוחדת לגשת אלי. לבסוף נפלנו איש בזרועות רעותו.

אמרתי לאבנרי שאני מפחד פחד מוח, שאיני רוצה לספר לאיש דבר ממה שהתרחש. משום שאני מפחד שינקמו בי. הוא אמר לי: "אם תשתוק, יבואו אליך מחר עוד פעם. הדרך היחידה לבטחונך האישי היא לגלות הכל לצבור, או יפחדו לגעת בכך לרעה".

★ ★ ★

ה שוטרים האיצו בי לבוא עמם. בינתיים בא גם הקצין ענטיין. קרובי רצו להזמין רופא; רציתי להרגיע איתם. אמרתי שאין צורך בכך משום שאני בריא. אולם הרופא בא. הוא ביקר אותי בדיקה שיגרתית, של חום ולחץ דם. שאל אם אני מתאונן על כאבים ועינתי לו: לא. לא. לא התאוננתי על שום מכות, ועל כן הוא לא חיפש סימני מכות. התלבשתי והלכתי עם הקצין ענטיין. בחדר המדרגות שמעתי מישהו קורא אחרי, דומני שזה היה אבנרי: "אחרי החקירה תתקשר עם עוררדין תמיר".

הביאו אותי למטה המחוז ברחוב השחר, ושם הכניסו אותי לחדר בקומה השניה. תוך דקות מעטות היו שם כמה אנשים. מלבד הקצין ענטיין היו שם הקצינים אהרונז' ונוביק, ועוד אדם בלבוש אזרחי. הם היו אייבים מאד. אולם תמהתי מה עושים בחדר אהרונז' ונוביק. ידעתי שהם אנשי ש.ב. בכל פעם קראתי אודותם בעתונים. מה עושה כאן הש.ב.? הם הרי לא שמעו עדיין מלה ממה שקרה לי. ניחא שהייתי בא ואומר שהלכתי לדוג דגים בירקון? איזה קשר יש לאנשי הש.ב. או לקשורים בהם בעניין?"

הקצין ענטיין הסביר לי שאני עומד למסור עדות בפרשה פלילית בתור עד. הוא הוציא נייר ואמר שעכשיו ירשום מפי את מה שיש לי לומר. אולם כאן התערב לפתע נוביק: "לא, אל תרשום, קודם כדאי שיספר את כל הסיפור בלי שנירשום, ואחר כך יחזור עליו שנית". אלי אמר נוביק: "ככה אנחנו עושים תמיד".

אנשי הש.ב.

ל א היתה לי כל התנגדות לכך; רק אמרתי שאני עייף, ולכן אספור את עיקרי הדברים ולא אכנס לפרטים. אולם עוד לפני שהתחלתי לספר שאל אותי אהרונז' שאלה אחת: "האם עברת טיפול אצל פסיכיאטר או נבדקת פעם אצל פסיכיאטר?" התאמצתי לחשוב ולבסוף עניתי: "כן!". פניו של אהרונז' זרחו, והוא רצה לדעת: "מת?". "כשגויסתי לצה"ל נבדקתי על ידי פסיכיאטר". "גו, זה ברור".

התחלתי לספר להם את מה שעבר עלי מיום שבת בצהריים. הם האזינו לסיפורי. מדי פעם רשמו נוביק ואהרונז' רשימות קצרות על פיסות נייר. כשהתחלתי לדבר נכנס גם הקצין קנר. הוא חיך אלי בלבביות ולחץ את ידי באמרו: "אתה יודע שהייתי בכרית שלך. אני מכיר אותך עוד כשהיית כזה קסן...". טוטר הביא בקבוקי מיץ וכמה עוגות. שתיתי, אולם לא יכולתי תחילה לגעת בעוגות, למרות שזה כ-28 שעות לא בא אוכל אל פי.

★ ★ ★

כ שגוללתי את סיפורי היו פני הקצינים קפואים. כשסיימתי לספר אותה, מבלי שירשם, דומני שאהרונז' שאל אותי במי אני חושד. למרות שהיו לי חשדות די מבוססים, לא רציתי להביעם. ואז הוציע לי אהרונז' כמה אפשרויות. הוא התחיל באפשרות שביימתי הכל בעצמי לצרכי פירסום, או משום שהלכתי לזונה ופחדתי שיודע הדבר. אחר כך העלה אפשרות שחוגי הספורט חטפו אותי, ואחר כך אפשרות שחברי למערכת חטפו אותי, בידיעתי או שלא בידיעתי!

הוא כמובן התנצל על שהוא חושד בי בכיום, ואמר שהוא רק שוטר ואינו יכול להוציא אפשרות זו מכלל האפשרויות. אמרתי לו שאני מוכן להבין נקודת השקפה זו, אולם איני מתאר לעצמי שחברי היו מסוגלים לעשות לי משהו כזה. בתוככי נפניה נחרדתי. לראשונה התחלתי להבין שתיכנן אפשרות שינסו לטשטש את חסיפתי ולומר שאני ביימתי אותה. החלטתי שהדרך היחידה למנוע זאת היא לספר את כל האמת, מבלי להסיר דבר. במשך כמה שעות רציפות ישבתי והכתבתי את סיפורי לקצין ענטיין. באותי זמן התרוצצו אנשים שונים בחדר. נכנס גם עמוס בן גוריון ועוד אדם לבוש אזרחי — דומני שהיה זה ראש הש.ב.

שתיתי כמה בקבוקי מיץ, עישנתי כל הזמן סיגריות של קציני המשטרה, והתחלתי להרגיש מצב של קהות חושים, אולם התגברתי על עצמי. פני להסו כל הזמן. הצעתי לענטין לקצר בסיפור ולעשות את ההמשך בחר, אחרי שאוכל יאונת. אמרתי לו שיש לי חום. אולם היא אמר לי: "לפי ספורך מתברר שנעשה כאן פשע חמור. אנחנו רוצים לגלות את הפושעים מה שיותר מהר". למטרה זו הייתי מוכן לסבול עוד מעט ולספר כל מה שרצו ממני.

"אתה משקר!"

ה שעה היתה קרובה לחצות כשסיימתי את סיפורי. נוביק, אהרונז' וקנר יצאו להתייעצות, וענטיין החל לשאול אותי שאלות. מה שנראה בעיניו מוזר מכל היתה העובדה שבכיסו נשארו רק 125 פרוטות. סביב בעיה זו חקר אותי ענטיין ארוכות. "מי מחזיק את הכסף בביה"ד?" שאלו. "האם אשתך נותנת לך דמי כיס? האם מנהלת העתון לא משלמת את הוצאותיך?" ועוד שאלות מסיג זה.

אהרונז' ונוביק חזרו בינתיים. היתה נקודה אחת בעדותי שסיפרתי עליה כללית ולא בהרחבה. היתה זו הנקודה של ההודאה שרצו להוציא מפי בשעת חקירתי בליל אתמול. אמרתי שבנקודה זו אני רוצה להתייעץ קודם עם עוררדין תמיר, משום שהענין נגע יותר באחרים מאשר בי.

"למה דוק תמיר?" רצו החוקרים לדעת.

"זהו העורך דין שאני רוצה בו", השבתי.

שוב יצאו אהרונז' ונוביק, ונשארת עם ענטיין. הוא החל לשאול שאלות שנראו לי מאוד לא קשורות בעניין: "כמה זמן אתה עתונאי? האם אתה חושב להמשיך במקצוע זה? האם אינך חושב לעבור למקצוע אחר?" משום מה הזכירו לי שאלות אלה את השאלות שנשאלתי לילה קודם לכן. עניתי עליהן.

חוקר השתתק. אחרי שתיקה קצרה הוסיף: "אתה יכול לקום. שלום." אמרתי לו שלום ותודה רבה. הוא נזכר עוד במשהו והוסיף: "אתה יכול למסור לאורי אבנרי ששמעת שאם לא יעזוב מה שיותר מהר את הארץ, גם האקדח לא יעזור לו". הוציאו אותי מתוך החדר והכניסו אותי לתוך מכונית. שני אנשים ישבו משני צדי המכונית וזה. כל זמן הנסיעה חשבתי על שחרורי. תמהתי מה גרם לכך שהשחרור היה כזה פתאומי. חשבתי גם היכן ובאיזו צורה יורידו אותי. המכונית נסעה כחצי שעה. אני סבור שאחרי שעצרה הרבעים של נסיעה היא עלתה על כביש, בו היתה תנועה די גדולה.

במקום מסוים נעצרה לכמה דקות. שומרי לא הוציאו הגה מפייהם. אחרי המתנה קצרה המש: המכונית לנסוע כמה עשרות מטרים. היא נעצרה כשמנועה עדיין פועל. הדלת נפתחה ונדחפתי החוצה. תוך כדי כך הורידו את השק מעל ראשי.

המשטרה לוקחת אותי

גדי דרכו על כביש אספלט. המכונית וזה. הפניתי מיד את ראשי אליה. ראיתי מכונית כהה וארוכה מתרחקת ממני במהירות. לא היו לה אורות אחוריים ולא הבחנתי בכל סימן של מספר. היה חושך וגשם טיפטף.

ברגע הראשון ניסיתי לברר היכן אני נמצא. הייתי משוכנע שיורידו אותי במקום נידח. ראיתי אורות של בתים לא רחוקים. הכרתי את הסביבה. הייתי על כביש נתינה תל-אביב, ליד בקתה חרבה קטנה, כמה מאות מטרים לפני מלון רמת-אביב.

התחלתי לתת דיווחי לרובוט לעצמי, מה אני עומד לעשות. מחשבתי הראשונה היתה להגיע הביתה. חשבתי כי בודאי דואגים לי, אולם לא תיארתי לעצמי שמחפשים אותי. לא ידעתי אז בדיוק מה אני עומד לעשות — אם אספר משהו למישהו, או אסתיר את כל הפרשה

האזעקה!

בבית המערכת, שהיה מלא עד אפס מקום, הקשיבו העתונאים במתיחות רוכה ביום א' בשעה 9 ורבע, לדבריו של אורי אבנרי (יושב על השולחן, מימין) שגילה בפעם הראשונה את חששותיו כי תבור נחטף בידי הש.ב. באמצע יושב כתב גירוסלם פוסט פאול כהן (במעיל הכהה) שסיפר לכתבים על התרשמותו ממראהו של תבור, אותו גילה הוא לראשונה, שעתיים לפני כן, על מדרגות ביתו של תבור.

כמצאה עלי. "קודם כל תתייעץ עם שולה או עם אבנרי ואחר כך תחליט מה לעשות". אמרתי לעצמי. לא רציתי שאיש יראה אותי ויתחיל לשאול שאלות. הייתי קרוע בגדים, מלוכלך, רועד מהתרגשות ופרוע. החלטתי להגיע קודם כל לתל-אביב. צעדתי כמה עשרות מטרים, ואז ראיתי את האדם הראשון אחרי שחרורי. היתה זו חילת נמוכת קומה, דומני טוראית-ראשונה, שעמדה ליד תחנת אוטובוסים בקרבת מלון רמת-אביב. ניגשתי אליה ושאלתי מה השעה. היא ענתה לי: שש ורבע.

★ ★ ★

ה משכתי ברגל עד שיכון רסקו בצפון תל-אביב. הייתי עייף וצמא. מצאתי בכיסי 125 הפרוטות, והעדפתי לשתות משהו. לא רציתי לעלות לאוטובוס, מחשש פן אפגוש מישהו ממכירי.

ניגשתי לקיוסק בשיכון רסקו ושתיתי כוס עסיב. נתתי לבעל הקיוסק 100 פרוטות, והוא נתן לי עודף של גרוש. אני זוכר שתמהתי על כך, משום שבכל העיר עולה כוס עסיב 100 פרוטות. שאלתי את בעל הקיוסק אם לא טעה במחיר.

המשכתי ללכת הביתה. ראיתי מהרחוב שדירתי חשוכה וחשבתי כבר לגשת קודם כל למערכת, בתוקה שאמצא שם את אשתי. העדפתי לעלות קודם הביתה, להחליף בגדים ולקבל צורה יותר אנושית. במדרגות פגשתי פנים מכורות. היה זה פאול כהן, כתב גירוסלם פוסט דומני שהוא שאל אותי לראשונה: "איפה היית מחפשים אותך כל היום?"

שאלתי אותו: "מאיפה אתה יודע?"

על כך השיב לי: "מה זה? כל הארץ יודעת".

נכנסנו לדירה. הכתב דיבר כל הזמן. לא שמעתי מה אמר. ראיתי את ארוני הפוך ושאלתי אותו: "מה, גם כאן עשו חיטוש?" הוא לא ידע להשיב. ביקשתי את סליחתי על שאיני מוכן לתת לו ראיון. אמרתי לו שאין לו מה להצטרע, משום שבין כך וכך לא יהיה כל סיפור, וביקשתי ממנו לסלף למערכת העולם הזה, אולי אשתי נמצאת שם, ולהודיעה שאני בבית.

הוא יצא ואני נשארת לבדי בבית. חלצתי את נעלי, שתיתי כוס מיץ והשתרעתי בבגדי